

Очитѣ на Андреева свѣтнаха и въ тѣхъ заигра нѣщо безкрайно мило, но изведнажъ тѣ се помрачиха, и той стана.

— Кжде? — очуди се Младеновъ.

— Нѣма да ви позволя да се гаврите съ мене.

Андреевъ треперѣше цѣлъ, а лицето му бѣше станало зелено и злобно. Въ единъ такъвъ мигъ той бѣ зашлевилъ стария художникъ Ведровъ, сега бѣше способенъ може би на сжщото. Тоя измжченъ отъ лишения човѣкъ бѣше съвсемъ особенъ въ изживѣванията си. Той търпѣше, мълчеше, нѣкакъ се присламчваше къмъ другитѣ, не живѣеше съ тѣхъ, а се провираше между тѣхъ. Всѣки би помислилъ, като го гледа, че може да го тупне по рамото или да му се изсмѣе въ лицето. Той имаше жалкъ изгледъ, а като се узнаятъ повърхностно постѣпкитѣ му, можеше свободно да се нарече подлецъ и всѣкакъвъ. Но когато избухнѣше изведнажъ се разбираше, че това е единъ угнетенъ духъ който събира всички горчивини докато чашата прелѣе. Тогава той ставаше хубавъ, мжжественъ — такъвъ какъвто може би бѣше всжщностъ, ако живота не бѣ го смазалъ толкова.

Младеновъ го гледаше съ възхищение.

— Защо мислишъ, че се гавря съ тебе? Има ли нѣщо по естествено отъ това, което ти предлагамъ? Азъ заминавамъ. Е добре. Използувай моята стая докато отсѣтствувамъ. При други приятели нали сжщо ходишъ да спишъ? Азъ обичамъ твоето творчество — ти тукъ ще можешъ да поработишъ